

MINDEN SZENTEK FORRADALMAI

*„Nyolcvankilenc? Milyen? Csak egy tükörszilánkra
Emlékszem még – talán föllobbant hősi lángja?
A lét is tranzitív – mindig más átmenet.
Mozogni tűnhet, ám csak visszás rákmenet.”
(André polgártárs töredékeiből, 1814)*

Mindenszentek után kihunyó forradalmak
Söprik végig a győztes köztemetőket.
Lelkes a dermedt gyertyaviasz – nem

Retteg a lángja, ha rángatózván
Lágyul, elolvad, sírhat a tűz kitörő örömében.
Lázad a száraz gízgaz – a gyáva szégyen

Nő izgága reménnyé... Nő a szabadság –
Szertecikázik ügyetlen, nagy szavak árnyán,
Szétfut a megdőlt kőlapokon hasadólag,

Megrepszti a mélység és a magasság
Burkait... Egyszer a sírhelyek is mind megváltatnak
A hézagok által – a résen előtör a börtönidőkből

A hősi hazugság álma, ha följön minden a fényre!
A fölhomályló eszmék félhomálya
Életre támad újra! Mindenkit exhumálnak –

Elásnak és kiásnak, kihúlt tetemre hívnak.
Törvény s törvénytelenység bagzik törvény fölöttit –
Bűn füstje száll, avarszag rakódik rétegekbe,

Mint sárgult sok papírlap tömegben összekötve,
Ok- és vád- és perirat... Ősz és tél dossziéi
Gyűlnek rideg halomba, s az ósdi rothadásra

Megint friss rothadások roskadhatnak le folyton
Falánkabb férgeikkel, s totál amnéziákban
Túlélők boldogulnak... Harcos közboldogítás,

Közjó sűrög kupacban, s elúrhodott kukacjog
Ítélezik, nyüzsög, nyel, rág járatot magának
Újra keresztül a masszán, át eleven feledésen –

Teljhatalomban a köznyüvesültek a test nyomorán át
Hágnak a húsrá, gerincre, ha hemzseg a sírkert...
Mindenszentek után minden szent, kifakult forradalmár

Gögösen ősforradalmat hirdet a hörgő díszkoszorúk közt –
Pattog a gyászprotokoll, hadovál a haláli dicsőség...
Majd hazamennek mind a halottak a holdbeli csendbe –

Mind haza, majd, önként, szabadon, haza, mennyei rendbe.

Marosvásárhely, 2014. november 2-án

NYOLCVANKILENCBEN

Nyolcvankilencben öcsém már megjárta Kínát két ovis társával és a velük szívesen nagy útra kelő Margit óvónénivel – ott most az önkényes újjászületést próbálják tiltani, miközben öcsém német nyelven programoz.

Nyolcvankilencben apám már megjárta Mexikót a román nehézgép-gyártó ipar képviselőivel, és magyar szót hallott a Nap-piramison – itt most vágják a sétatéri pavilon eskető plakátjának aljáról a magyar szöveget.

Nyolcvankilencben anyám már megjárta Budapestet öcsémmel, aki háromévesen a Bazilikába már nem ment be vele, pedig anyám a Nemzeti Galériába is szerette volna vinni – ott most Magritte, Duchamp, Man Ray, Miró, Dalí.

Nyolcvankilencben húgom már kinyúlt a boncteremben, fogadkozott: nem lesz belőle kórházi alkalmazott, inkább a gyógyszeriparban futott be karriert, volt Brüsszel, Bombay, Párizs, Kairó, Athén, tornyos, szobros, hajós és főteres fotó, aranyhalak a Vörös-tenger fenekén.

Nyolcvankilencben Julcsa kiszökött az ablakon, nehogy nélküle menjen végbe a forradalom Kolozsváron játszódó szakasza, de most filmez, Párizsban él, két apának szült egy-egy gyereket, szociálisan érzékeny, mint minden rendes baloldali francia.

Nyolcvankilencben József, Lajos, István, Zsolt és Béla átmenthette a menthető, és fátylat borított, és leplet terített, és spongyát rá, nem úgy, mint László, András, Géza, akit

szívesen képzelünk a földalatti ellenálló forradalmár szerepébe néha.

Nyolcvankilencben eltűntek a boltokból a Pegas kerékpárok, az utcákról az Aro terepjárók, a torkokból a pionírdalok, a csarnokok homlokzatáról lekopott a Román Kommunista Párt, és nyíltan egyre kevesebb nő vágott sarlóval, és férfi kalapált.

Nyolcvankilencben svájci, máltai és más segélycsomagok özönlötték el Erdélyt, Romániában felbukkantak a határok nélkül gyógykezelő orvosok, most mi küldünk csomagot, ácsot, pincért, mérnököt, földművest, művészt, orvost szét a nagyvilágba.

Nyolcvankilencben logaritmusz naturalist, sinust, cosinust számoltunk, entrópiáról, benzolgyűrűről, szakító szilárdságról értekeztünk, a Farkas utcában szaladtuk tornaórákon a három kilométert, és nem tanultam meg Balassi istenes költészetét.

Nyolcvankilencben télen gyalog jártunk, tejért, olajért, cukorért, kenyérért álltunk sorba, elhittük, hogy az amerikaiak valóban leszálltak a holdra, szenzációnak számított a narancs, a banán, nem romantikából vettünk részt gyertyafényes vacsorán majd' minden este,

a kedvünk házaló biztosítási ügynök, buzgó banki alkalmazott, aláírási ívet lapozó idénymunkás diák, kábeltévé-szolgáltató még nem kereste, de jött az egyházi egyházadóért, és a Petőfi utcában állt még a hóhér háza, néztük a Híradót, tapsoltunk évekig, gyűjtöttünk Daciára,

épültek gyárok, tömbházak, hidak, lettek gátak és erőművek, volt munkaerkölcsünk és társadalmi tudatunk, fegyelmezettek voltunk, gerincesek és hűek, és alakult a Duna-Fekete-tenger csatorna, folytak koncepciók perek, s folynak ma is, mintha nyolcvankilencben mi sem történt volna.

———— Lászlóffy Csaba

TERCINÁK EGY UTOLSÓ KÁVÉ MELLETT

csak zsíros könnycseppeket pörgető
magánjövők a darvadozó ingyen-
demokrácia vadhúskinövéssei

százéves bútorok szögleiteit kerülgetve
elillanó angyali idill a szecessziós ködbe
tompult lövedékek s a világhuzat elől

holtág porladás minden ami elviselhető
a Föld körüli ellipszis-pályán
már senki aki ember nem örül

hamuszín világ nem ilyenek teremtett
zakatolva elvégeztetett
(vagy némán mint e versvég)

2014. július 3.

Lövétei Lázár László

A TRANZIT EXPRESSZ

– VÁZLAT EGY ÖNÉLETRAJZHOZ –

2 db mozdony

Pályafelújítási munkálatok miatt
(magyar oldal)
néha kerülőt tesz.

*

Vasláb és Marosfő között
(román oldal)
néha kisiklik.

1 db hálókocsi

Julcsi nevű lányom fogantatása.

2 db fekvőkocsi

Vica nevű nevű lányom verse:

„Apa,
ne idd meg
a bort,
ami... volt.”

*

M. V. kollégám (részeg) válasza
a szomszéd fülke utasának fenyegetőzésére:
„Egyetlen telefonomba kerül,
s százötven író vár a Nyugatiban!”

1 db étkezőkocsi

„Vonatablak, vonatablak,
ne nezz, met minnyá kibaszlak!” –
mondja bennem a bü székely,
pörölve a tükörképpel.

3 db első osztály

p.l.t.k.s.k

*

ilyen-olyan eln.k.k

*

s más válogatott c.g.ny.l.g.ny.k

15 db másodosztályú kocsi

Nem látok fabudit se:
hol szarnak a Garadosalji cigányok?

(Svédországából jövet)
Varlam Salamov: Kolima
(Bp., 1989, Szabad Tér Kiadó)
(egy újabb jézusmária-kategória!)*

üres

üres

* Mindig idegesített, hogy nem találom Bodor Ádám *Sinistra körzetének* az „előképét” (Babel *Lovashadserege* – szerintem – használható lett volna, de a párhuzamot négy szemközt maga Ádám cáfolta). A *Kolima* körül már lehetne ke-resgélgni – kár, hogy nem végeztem el a komparatiztikát.

„Olyan Night club-ot csináltam, heee!,
hogy csak fehér gumicsizmába' szabad bémenni!”

üres

nem idézem

üres

üres

ezt is átaludtam

ezt se idézem

ezt se

na és ezt?

(Ahogy a nóta mondja:)
„Mért múlik el minden, ami szép?
Nyolcvanckilenbe' tiszta volt az ég...
Isten tudja, vissza jön-e még?!”

1 db kézi hajtány

(Ki tudja...-esetre...)

Csíkzentdomokos, 2014. szeptember 8.